

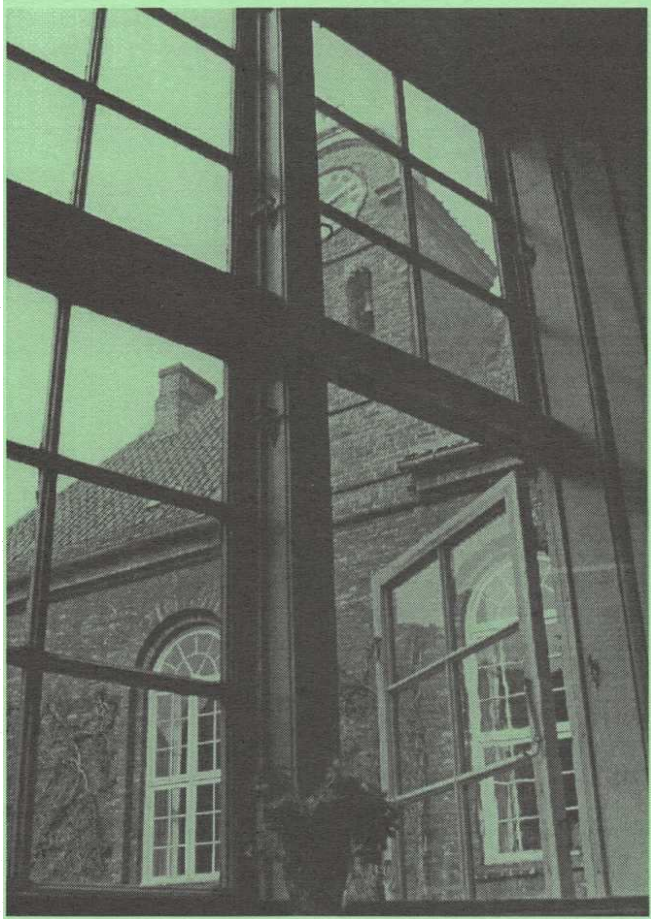

REGENSEN

REGENSIANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

87.-88. årgang

(1994-) 1995

Tårnuret set gennem vinduer.

I Genboerne siger Ahasverus: „Når Regensens ur slår tolv, skal jeg ha' lykkens kalosker tilbage". Regensuret var, også i 1844, det ur, som Hostrup kunne se gennem vinduet på værelse 4x4, hvor han skrev Genboerne.

Rundetårn på eet hjul

Det bli'r sværere at komme i Rundetårns blå bog. De flittigste til at prøve på det er medlemmerne af Københavns Unicykel Klub, hvor man kun bruger cykler med eet hjul. I 1994 blev rekorden d. 14. maj trykket ned til 1 minut og 56 sekunder af en herre ved navn Jan Petersen. Hurtigste kvinde var Kriya Jorgensen i tiden 2 minutter og 44 sekunder. Strækningen er 210 meter.

(Berl.Tid.)

Rundetårn og pizza

Jyllands-Posten berettede 26. juni 1994, at den danske koloni, Solvang, i Californien har fået endnu en attraktion i „Tower Pizza“. Tårnet er en kopi af Rundetårn, bygget i størrelsesforholdet 1:3 ved hjælp af tegninger og instruktioner sendt dertil fra Rundetårnseksperter i København. Det varede fire år at bygge tårnet, der altså bruges til pizza-restaurant. Bygherren er skotøjshandler Poul Hanberg. Solvang ligger i Santa Barbara County i det sydlige Californien. Fra Solvang er der ca. 30 km til byen Santa Barbara og til Los Angeles City mod sydøst ca. 180 km.

ORDINÆR GENERALFORSAMLING 1994

i Regensianerersamfundet
på Collegium Domus Regiæ
holdes fredag d. 18 november kl. 18.30

DAGSORDEN

1. Valg af dirigent
2. Formanden aflægger beretning
3. Kassereren fremlægger revideret regnskab
4. Revisorerne afgiver betænkning
5. Valg af formand
6. Valg af kasserer
7. Valg af fem bestyrelsesmedlemmer
8. Valg af to revisorer
9. Eventuelt

Generalforsamlingens deltagere vil derefter samles omkring den af kassereren kreerede menu:

FORRET: á la surprise "94"
HOVEDRET: á la surprise "94"
EFTERRET: á la surprise "94"

Hertil serveres passende vine, i passende tempo og i passende mængder.

Under ledelse af revydirektøren vil vi, støttet af musikdirektøren, se og høre nogle af Regensrevyens fremragende numre.

TILMELDING: til kassererens kontor senest 14. nov.
Ring 33 12 45 22 og tal med Inge Frost.

Middag og revy 125 kr. og betales i løbet af generalforsamlingen.

*År efter år: Den samme intense atmosfære.
Af de 19, der ikke ses på billedet, var de fem på vej efter (en ny) øl.*

Efter at det taktfaste bifald til valget af Ole Nygaard som dirigent var døet hen, styrede han med myndig hånd de tilråb, der kom fra den entusiastiske medlemskare, solidt stående langs bibliotekets nymalede hylder.

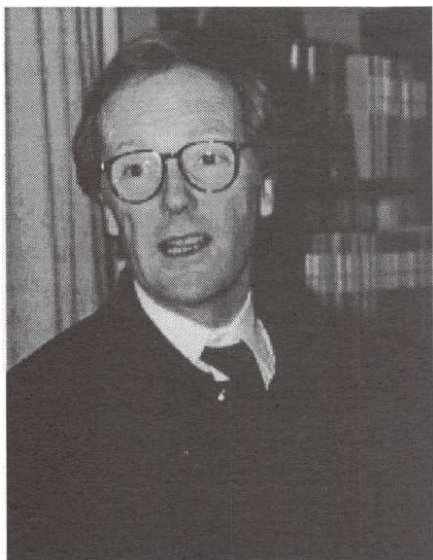
Det var den nemmeste opgave at aflægge beretning for året, der var gået med tak for den strøm af positive henvendelser, der kommer til bestyrelsen hver uge året igennem.

Hovedparten af beretningen samledes om det initiativ, der var ved at spire frem: En historisk begivenhed i form af

„Genboerne“ udført for første gang nogensinde af regensianerne selv.

Det Kongelige Teater havde - i skikkelsen af direktør Michael Christiansen, tidl. departementschef i Forsvarsministeriet, - været meget positiv overfor ideen og tilsagt hjælp og bistand, endda langt ud over, hvad institutionen normalt gør i så henseende.

Det var endnu ikke klart, hvem der kunne påtage sig opgaven, fordi der skulle tages hensyn til eksaminer, opgaver, projekter m.v. Talent var ikke på tale. Naturligvis har alle regensianere det fornødne på det felt.

Peter Bøggild - revisor med snas for HT-takster i Regensiansamfundets tjeneste.

Overskud

Det blev præsenteret som en mulighed med stærkt ønske om, at det kunne blive realitet, at arrangementet ville kunne gi' et overskud, der i så fald skulle være starten på en indsats fra Regensiansamfundet med hensyn til restaurering af „Lille Sal“, hvis forfatning var den direkte årsag til, at generalforsamlingen flyttede til biblioteket.

Regnskab

Det viste sig heldigvis, at de tal, Henrik Teide balancerede med - og de tal, der fandtes i det trykte regnskab, harmonerede i en sådan grad, at der var inspiration for EU i den sag. Teide fik stort bifald for sin sikre evne til at holde kredit og debet stærkt adskilt.

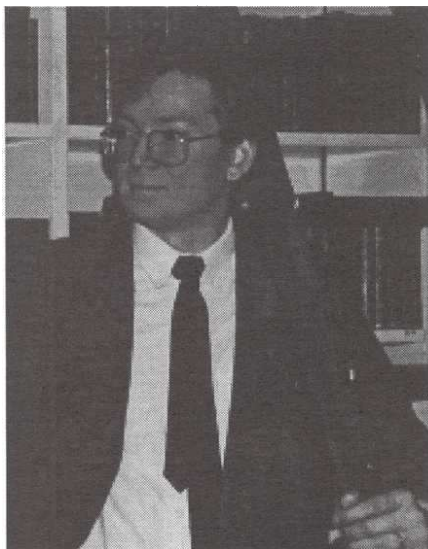
På revisorernes vegne analyserede Peter Bøggild elegant en speciel post på kr.

10,00, der viste sig at være en busbillet og afværgede dermed en murren i forsamlingen, der tydeligvis ønskede fuld klarhed over, hvad det nu var for en mode, der var præsenteret. Busbillet?

Valgene

Uden at behøve at sætte brillerne på plads blot en enkelt gang gelejdede dirigenten under punkterne 5-8 forsamlingen igennem til unisont valg af Thøger Købke Christiansen som indehaver af den bestyrelsespost, der blev ledig, efter at den tidligere formand, Kjeld Jørgensen, allerede i 1992, havde meddelt, at han ville gå af på denne generalforsamling.

Thøger ville straks ha' tilbudt kammeraterne en omgang og beklagede sig stærkt over - såvidt jeg har fået berettet - at det pludseligt var tid at samles omkring de veldækkede bord på salæ.

Thøger Købke Christiansen - ny i bestyrelsen fra 26. nov. 94 (civ.ing. F.L. Smidth).

Regensens gamle og ny gård

Det var godt, at der ikke var direkte „ledning“ til de autonome. De ville i løbet af sommeren ha' fundet rigeligt med våben mod politiet. Gården har været gravet op, fordi Regensen skulle ha' et nyt funktionsdygtigt afløbsanlæg. Initiativet til den sag blev taget af „Kollegiesamvirket“ ved Thorkild Damsgaard Olsen i samarbejde med Regensprovst Leif Grane og Regensportner Per Jakobsen.

Arkitektansvaret lå hos Kgl. bygningsinspektør David Bretton-Meyer, på hvis vegne Henrik Norup og Torben Bülow gi'r denne redegørelse:

Det nedslidte afløbsanlæg i gården var over flere år blevet en belastning for de økonomiske midler, som var tiltænkt den egentlige og mere synlige vedligeholdelse af det samlede bygningskompleks.

De mange opgravninger i gården var endvidere ikke heldig for kvaliteten af det belægningsarbejde, som blev udført efter utallige reparationer af kloakledninger.

Projekt til fornyelse af kloak m.v.

Kgl. bygningsinspektør David Bretton-Meyer ved Torben Bülow og Henrik Norup samt „Samfundsteknik“ ved Jess Krarup udarbejdede således på foranledning af Kollegiesamvirket og Regensen et projekt, der udover et nyt afløbsanlæg rummede en fugtsikring og varmeisolering af kælderfundamenter; en dræning installation langs bygningernes fundamenter samt en omlægning af gårdens brostensbelægning. Arkitektens ar-

bejdsmetode er i sagens natur først at registrere de faktiske forhold og derefter drage konklusionerne.

Ved registreringsarbejde af gårdbelægningen kunne det konstateres, at belægningen efter utallige omlægninger fremtrådte uden større harmoni og logik og yderligere savnede belæg i historisk sammenhæng.

Miljøministeriet/

Skov- og Natursyrelsen

Ved kontakt til Skov- og Naturstyrelsen blev det oplyst, at Regensens fredningsstatus ikke omhandlede gårdinteriør og belægningsoverflader. Repræsentanten for Skov- og Naturstyrelsen ville dog på egne vegne udtrykke betænkeligheder ved valg af en asfaltbelægning.

Den ny gårdbelægning

Arkitekternes forslag til et nyt belægningsmønster i gården - og som nu bli'r realiseret - er udarbejdet på grundlag af en række konkrete vurderinger og overvejelser:

- 1) genanvendelse af de eksisterende granitsten,
- 2) disciplinering, herunder placering af de nødvendige brønde for afløb af overfladevand,
- 3) et fortov- og rendestens-motiv langs bygningernes facader,
- 4) markering af ganglinier, set i lyset af funktionelle og æstetiske forbedringer,
- 5) lindetræets betydning for gårdrummets karakter.

Alle eksisterende granitsten er sorteret i tre størrelser, som herefter er indgået i

de forskellige mønstre, som danner den samlede belægning. De regulære brosten - ca. 15 x 15 cm - er anvendt til „vandrender“, placeret mellem de to rækker borduresten, som løber parallelt med bygningernes facader.

De irregulære brosten er brugt til at skabe en stor ensartet flade, brudt af ganglinier med borduresten.

De mindre granitsten, benævnt chaussésten - ca. 9 x 9 cm - er anvendt i porte ved fægtekælder samt i krinsen omkring lindetræet og dettes rodnet.

Den ny beplantning af gårdrummets facader

I forbindelse med opgravningsarbejdet langs facaderne var det ikke muligt at redde beplantningen af vildvin.

Resterne af den udgåede vildvin bliver nu fjernet fra facaderne, og der er forberedt ny beplantning med ægte vinplanter, hæftet til espalier. Det vil med tiden danne et grønt fundament på facaderne i gården.

Byggearbejdets gennemførelse

... er forløbet uden større problemer, og vi vil gerne takke beboerne på gården, fordi de viste både forståelse for rodet og tålmodighed med varigheden og vi vil være tilfredse, hvis også regensianerne finder, at arbejdet er lykkedes.

Fremtidige byggearbejder

Bretton-Meyers tegnestue og „Samfundsteknik“ arbejder i øjeblikket med en tilstandsvurdering af Regensens bygningsmæssige forhold.

Den beskrivelse venter vi vil være klar kort før jul 1994.

Derfor er der ikke mulighed for, i dette nummer af „Regensen“ at skitsere hverken vurderingens ordlyd eller give bud på, hvordan den påtænkte hovedistandsættelse vil forme sig.

Torben Bülow/Henrik Norup

REGENSIANERSAMFUNDETS BESTYRELSE

Efter valget på generalforsamlingen 26. nov. 1993:

Formand: John Idorn, Bukkeballevvej 69, 2960 Rungsted Kyst

Kasserer: Henrik Teide, advokat, Åmosebakken 3, 2830 Virum

Medlemmer: Karsten Knudsen, dommer, Ordrupdalsvej 12 B, 2920 Charlottenlund

Morten Samuelsson, advokat, Hellerupvej 65, 2900 Hellerup

Bodil Stenvang, lektor, Slotsvænget 23, 3400 Hillerød

Mette Korsholm, mag.art., Vardegade 23, 2.tv., 2100 København Ø

Thøger Købke Christiansen, civ.ing., Dagmargade 45, 3., 2200 København N

Revisorer: Peter Bøggild, cand.polit., Ll. Strandstræde 12, 1254 København K

William Hertz, læge, Tibberup Allé 23, 3060 Espergårde

Desuden er de herskende klokkere medlemmer.

REGENSEN OG JURASSIC PARK

1. dec. er det 15 år siden, Per Th. Jakobsen (Th. var Staunings inspiration til forældrene) begyndte sin regentperiode med udgangspunkt i porten til højre. Beretningen her stammer fra november 1993, men kunne ikke nå bladets spalter dengang. Bortset fra, at bilen har kørt lidt mere, er der ingen ændringer i opfattelsen - og sådan ser regenslivet altså ud derfra.

Jeg er gift med Else, har hund og kat, og så er jeg ejer af Bogø slot på ca 58 m². Bilen er en VW Polo, der har kørt 31.000. Jeg har sparet op det meste af mit liv, og alligevel er jeg næsten ruineret af realrente, kartoffelkur, skatter m.v.

Mit liv på Regensen begyndte d. 1. dec. 1979. Jeg har selv arbejdet mig op fra bunden til det rene ingenting, og siden er det gået jævnt ned ad bakke. En gammel smadrekasse som Regensen er slidt ned til sokkeholderne, og en misligholdelse gennem mange år kræver en rimelig arbejdsindsats. Tyggegummi, elastikker, clips, lidt cement og lidt mere sejl garn er det, jeg bruger mest. Sådan er det, når der til al vedligeholdelse på Regensen er afsat ca 185.000 kr årligt.

Arbejdsdagen

Min fagforening siger, at jeg skal arbejde 37 timer om ugen, så skemaet ser sådan ud (jeg ved godt, at nogle vil briste i gråd nu):

Hver dag kræver gennemsyn af varme-

central, vaskemaskiner og tørretumblere, af telefon, og efter udskiftning af elektriske pærer kan jeg kaste mig over min yndlingsbeskæftigelse, som er håndvaske, der er stoppet af teblade og toiletter, der er stoppet af lort.

Der er hele tiden et køleskab, en fryser, en emhætte eller et dropinette, der er gået i stykker. Låse går i stykker, eller også er der faldet sne, så den skal væk fra fortovet udenfor - og der skal laves gange i gården.

Om sommeren kræver Lindeballet sin estrade, i november gælder det opstillingen til revyen på salen.

Det høre sig til at besvare massevis af dumme spørgsmål fra gårdens indvånere. Mange tror, at det er hotel Sheraton, de er flyttet ind på, eller at alle ting fuldstændigt er, som på deres bedsteforældres tid, hvor der var tjenende ånder til det meste af det ubehagelige/upraktiske. Det fører mig lige ind i.

Regensianerssamfundet

som jeg ser som en afdeling af Jurassic Park. Man kunne forvente mere af gamle regensianere, der har boet gratis og fået månedspenge - hvis de mener det alvorligt med snakken om veneration for gården.

Det skal ikke bare være en sommertur til Storebæltsbroen og det store æde- og drikkegilde en gang om året, hvor man sidder og bekræfter hinanden og af-synger „Regensen er havet for os. Vi er skibet, der vugger på dets bølge“.

Men, venner: Bundproppen er trukket op, og vi synker kun. S.O.S.

I Fabricius' „Regensens Historie“ læses der på siderne 210-11 om portner Hans

Jensen (1860-70), der var forfalden til pimperi (den for simple folk ubetvingelige lyst til druk), når han ikke havde noget legemligt arbejde for. Fabricius skriver ikke noget om provster og viceprovster, der har drukket sig ihjel (man er vel af stand...).

Portnerjobbet er ikke blot et kulturhistorisk fænomen i sig selv. Dets indehavere er nok også af værdi til belysning af tidligere provster (der når det kommer til stykket, nok var lige så fortrukket som portneren). I Fabricius' bog er der i registret en rubrik, der hedder:

Portneren fuld - og der er henvisning til siderne 1, 2, 6, 10, 18, 22, 34, 38, 40, 42 og 46. Han har nok ikke rigtigt kunne leve op til holdningen i dag med 21 genstande om dagen - nej, undskyld, om ugen. Hans Jensen blev sendt til afvænnings på Lolland. Jeg kommer kun til Bogø, men det er ret tæt på. Jeg er blevet for gammel og knarvorn (og burde smides ud). Jeg ta'r dog gerne to år til, men så er det også slut.

Per Th. Jakobsen,
portner på Regensen
af Guds nåde og egen dumhed
God Jul og Godt Nytår.

Nyheder på latin

I 400 år har man skullet været biskop i den katolske kirke eller medlem af de snævre kredse, der i interne diskussioner holder sproget i hævd, for at høre latin blive talt.

Nu kan man høre det fem gange i løbet af week-end'en. Den finske radio YLE stod med overkapacitet, da den kolde krigs afslutning mindskede behovet for apparatur mod øst - og da man også havde et budget, opstod ideen med at bruge radiobølgerne til at genoplive latin.

15 gange i løbet af week-end'en udsendes en 5 minutters oversigt over verdensnyheder, og de fem af dem kan høres i Europa. Radioavis på latin, hvem havde forestillet sig det?

De sendetider, der skal kunne opfanges i Danmark, er følgende fem: LØRDAG sendes to gange.

Kl. 20.53 på 11755 kHz/25 m - 9730 kHz/31 m - 6120 kHz/49 m - 963 kHz/312 m og 558 kHz/538 m.

Kl. 23.53 på 963 kHz/312 m og 558 kHz/538 m.

SØNDAG sendes tre gange:

Kl. 06.53 - 15.53 og 16.23. Den sidste gang bruges Astra IB - alle andre gange er det Eutelsat II-FI.

Programmets titel er Nuntii Latini.

Kommentarer og/eller spørgsmål kan sendes til Box 78, 00024 Yleisradio, Finland.

Fax-nummeret er +3580 - 148 11 69 (nullet skal også bruges).

DA JEG MØDTE HOSTRUP...

....d. 11. februar 1994 blev det til noget helt andet, end jeg havde forestillet mig“ beretter Marthe Seiden, der dels spillede Søren Torp, dels fungerede som „altmuligmand“, der på teatersprog hedder regissør.

Ved gennemlæsning af stykket, som hun aldrig havde set opført (det havde vel næppe een eneste af Regensianerne) var reaktionen: „Det var da meget fornøjeligt, og det kunne da sikkert blive sjovt at opføre“. Så tog udviklingen fart:

Hostrup ankom den 11. Februar i kongelig skuespiller Waage Sandø's omfangsrige skikkelse. (Han ligner ikke det mindste) Det var en sneklædt aften, hvor det første møde mellem instruktør, Henrik Teide, Camilla Sløk og undertegnede blev holdt. Vi skulle orientere hinanden om, hvordan det at opføre Hostrups stykke på Baron Boltens Scene skulle løbe af stabelen.

Waage var charmeret af omgivelserne og vi andre af Waage. Vi fik dog fortalt ham om Regensen og Regensianere i al almindelighed og aftalt at mødes igen for at stryge i stykket, så det kom ned på en overkommelig længde.

Camilla og intrigen

Ved samme møde fik undertegnede lagt billet ind på 'rollen' som regissør for hele foretagendet. Og så blev der skåret. Som Regensianere insisterede vi på, at de Regensielle scener skulle med i deres helhed.

Marthe Seiden som den Søren Torp i Genboerne, der bare ville tale og tale. Her er talentet brugt på tastaturet.

Waage sagde: „Nå, jamen det kan vi godt. Og fortalte os, at generalforsamlingsscenen normalt er den første, der ryger. Camilla havde derudover gjort sig den tanke, at intrigen i handlingen måtte blive hovedprincippet for, hvad der kunne udelades, og hvad der måtte med. Aftenen gik med, at vi hver især argumenterede for, at dette eller hint måtte med. Waage fra et kunstnerisk synspunkt: „Man kan altså ikke stryge Løjtnanten's monolog om slaget ved Sehested!“ Mærkeligt nok lykkedes det faktisk at få forlægget ned på en spilletid på halvdelen time, eksklusiv pause.

Rollefordeling og 13 prøver

Næste milepæl blev det første møde mellem instruktøren og de Regensianere, der havde meldt sig som skuespillere. Ved Waage's snilde blev rollerne fordelt, og endnu to læse-prøver afsat, før vi skulle i gang med 11 dages intense prøver op til premieren. Læseprøverne forløb i al gemytlighed, selv om John Idorns latterudbrud og konstante fotograferen var ved at hyle visse af „skuespillerne“ ud af rollen.

For allerede under læseprøverne kunne man mærke, hvordan folk puttede sig ind i deres roller og i enkelte tilfælde omvendt. Nogle syntes at være forudbestemt til deres rolle, andre voksede sig ligeså stille ind i dem, og atter andre tog rollen, gav den en personlig twist og lirkede den lige så stille på plads med kostumet.

Himmeriget på Det Kongelige

Kostumeprøven på Det Kongelige Teaters kostumelager i Toldbodgade vil blive husket lige så længe som selve opførelserne. De tre kostumierer havde fundet de kostumer frem som de evigt yndige, purunge og slanke Susse Wold og Helle Hertz havde brugt i 1968, sidste gang „Gjenboerne“ blev opført på nationalscenen. Ikke bare passede de, men det ene skulle sågar sys ind! Alle pigerne fik lov til at gå amok og prøve den ene robe efter den anden, og der blev taget en masse fantastiske billeder, både af de egentlige kostumer til „Gjenboerne“ og af de andre.

Bagefter drog en udvalgt skare ned til selve Det Kongelige Teater for at prøve hår hos chefen for parykafdelingen. Hun havde et udpluk af bakkenbarter og

overskæg parat, og tryllede til sidst to kvindelige Regensianere om til skomageren Ahasverus og kobbersmedemester Smidt. Hun lovede os også makeup, og kom på dagen for generalprøven og hjalp til med at sminke os.

Waage-krav: Disciplin

Selve prøveforløbet forløb uden uoverstigelige forhindringer. Skuespillerne kom og gik, eftersom der var brug for dem. Alle prøvede så vidt muligt at passe deres studier ved siden af, hvorfor alt prøvearbejde var lagt fra kl. 19.00 om aftenen. Waage var ikke bare ekstremt velforberedt, men også så human, at det seneste vi sluttede var 23.30! Men så var der også lagt 4 1/2 timers slid for dagen. Selv i den ene weekend vi havde til rådighed, øvede vi ikke mere end 11 timer i alt. Waage's eneste krav var disciplin, og den fik han.

Den første uge var aftalen, at folk skulle kunne deres roller. Det var jo lige sin sag for de store roller. Så det passede de fleste godt, at Waage brugte den første uge til at „sætte ben på os“. Det tog tid for alle at skrive ned, hvor de nu skulle hen på scenen. Men det viste sig at være tid, der var godt givet ud. Allerede anden uge var der sket betydelige fremskridt. Tale og gestus syntes at smelte sammen til en højere enhed, og rollerne begyndte at titte frem. Nu skulle der finpudses, figureernes indbyrdes forhold afstemmes, en diktation fastlægges, en gestus afprøves.

Regensianere og roller

Men Waage var klog nok til ikke at diktere, hvordan vi skulle gebærde os. Vi måtte selv finde det i os, der passede

ind i rollen, og gøre brug af de talenter vi havde. Der var ikke tale om skuespil-
leri, men om at Waage lokkede os til at
bruge de dele af vor personlighed, der
passede til vor rolle.

Waage vidste, hvor begrænset tid vi
havde til projektet, og selv med ube-
grænset vilje fra vor side kunne det
ikke blive professionel standard. Han
disponerede over den til rådighed væ-
rende tid og ramte helt og aldeles rig-
tigt. Det kan godt være, at 'casting' er
det halve arbejde bag en god opførelse
af et skuespil, men Waage tog sig af
yderligere mindst en trediedel.

Nellemoses huskeseddel

Dagen for vort indtog på Boltens nær-
mede sig, og med den nervøsiteten.
Nogle kunne ikke for deres død huske
en bestemt replik, andre var nervøse for
ikke at slå til. Regissøren var bekymret
for alt det løse: kostumer, rekvisitter,
kulisser, og til tider temmelig kort for
hovedet. Men i den henseende viste det
Kongelige's medarbejdere sig fra deres
mest professionelle side og bakkede os

op, hjalp os til rette, og bar over med
vort uprofessionelle forhold til teatrets
magi.

Det at komme rigtigt i kostumerne og
få lagt sin første makeup, se sig selv og
hinanden forvandlet til personer fra
1844, gjorde sit til, at folk trådte det
sidste skridt ind i rollen. Det var også
noget af et clou, da Madam Smidt i sin
posetaske opdagede Karin Nellemoses
huskeseddel med første vers af „En
ganske ny og traurig vise om Søren
Persen, der stod vagt ved et krudttårn,
men af mangel på vanvare fros ihjel;
forfattet som et advarende eksempel og
helliget den tapre danske hær af L.
Hansen, underofficer ved Kongens Re-
giment“. Hun sørgede for at levere den
tilbage sammen med resten af kostu-
met.

Hvordan selve opførelserne forløb, må
tilskuerne dømme om, vi andre må
pænt vente lidt endnu med at anskaffe
os video'en af Regensens nittenhundre-
defireoghalfems Jubilæums-opførelse
af „Gjenboerne“.

*Marthe Seiden
Søren Torp
Regissør*

EFTERÅRSKLOKKERAT 1993

Klokkeratet blev dannet som et voldsomt kompromis mellem den gamle og den ny fløj på Regensen. Dette skisma har ganske vist altid eksisteret, for så vidt som man, ved den gamle fløj, vil forstå den gruppe regensianere, der styrer Regensen efter eget forgodtbefindende imod demokratiske interesser, og den ny fløjt som de regensianere, der ikke har boet her længe nok til selv at blive korrumpere, eller som af ideologiske grunde bevarer den indstilling, at så mange som muligt skal ha' det så godt som muligt.

Den forskellige indstilling viste sig på forskellig vis i dette klokkerat. Blandt

Stud. theol Camilla Sløk - fungerede også som Klint i Genboerne

andet gjaldt det, om man skulle fortælle indflytterne om foreningsstrukturen og det indviklede spil omkring optagelse i en forening, hvordan og - hvis overhovedet - det er muligt at bo her uden at deltage i regenslivet, embedsmandsorganisationen og så videre, og i spørgsmålet om en fremlejer, der gerne ville optages på Regensen, men - som ifølge den gamle fløj - ikke opførte sig regensielt/socialt acceptabelt.

To klokkerater i et.

Da meningerne således var delt - også internt i klokkeratet - blev der faktisk tale om to klokkerater i klokkeratet. Den ene del var en rent praktisk afvikling af festerne, så ofte som muligt i den stil, som man altid havde brugt. Den anden del var mere politisk betonet, nemlig at forberede indflytterne på regenslivets vanvid og charme samt fastholde de beslutninger, der var blevet truffet i foråret, bl.a. på foranledning af undertegnede, omkring overholdelse af de almindelige forpligtelser overfor husleje og brugskasse: At forsømmelse skulle føre til relegering fra Regensen. Dette vil være nødvendigt på grund af et stigende antal beboeres forsømmelser med hensyn til betaling af deres brugskassegæld ved fraflytning samt det - juridisk set - mærkværdige punkt: Husleje på Regensen. Juridisk mærkværdigt, eftersom regensianere ikke på noget tidspunkt skriver under på en forpligtelse hertil.

Derudover brugte undertegnede en stor del af min tid på, sammen med Regen-

sianersamfundet, at forberede opførelsen af Hostrups komedie „Genboerne“ april 1994, hvilket som bekendt blev en stor succes.

Elers, eger og egerplade

En enkelt begivenhed fortjener i høj grad at blive husket fra dette „Klokkerat of the Giants“.

I forbindelse med den årlige julefrokost for HOF og Gamle på Carlsberg, hvortil klokkerne også inviteres, møder Landbohøjskolens kollegium også op.

Ved det foregående års julefrokost havde man svinet Landbohøjskolen til med nogle sjoflinger. Men da man aldrig modtog den forventede intellektuelle respons i form af nogle modsjoflinger, var regensianerne blevet rimeligt trætte af at beskæftige sig med „bønderne“. Men det viste sig nu, at bønderne var kvikkere end vi (og de selv) troede.

Ved juletid forrige år (1992) havde Regensens yndlingsaversion, Elers, mistet deres berømt/berygtede Egerplade. Regensen havde hørt så meget om den, at regensianerne til sidst troede på, at de selv havde noget med dens forsvinden at gøre. Gaven blev modtaget af kollegiet Elers i forbindelse med deres jubilæum, november 1991, og det år foretog vi det, der gik over i historien som „Stormen på Elers“.

Jagten ad Købmagergade

Under dette fantastiske jubilæum sneg regensianerne og medlemmer af Regensiansersamfundet (der holdt generalforsamling samme aften), sig nemlig ind på Elers og stjal både deres nyerhvervede sorte eger (en gave fra en elersia-

Stud.med. Tine Astrup Larsen - med central funktion som barbestyrer ved punchesold efter Genboerne

ner, der havde misforstået det hele) samt hin berømt/berygtede egerplade. Under forsøget på hugning af denne, blev en elersianer alarmeret, og der fulgte nu en hidsig jagt ned ad Købmagergade. Den hidsige elersianer, Rasmus Nøjgaard (hans farfar var i sin tid ugling på Regensen), fik fat i benet på den forbrøderiske regensianer, der tabte pladen. Det kunne pladen ikke klare. Den knækkede! Det er vist mildt at sige, at Elers var stærkt fortrønet.

De snedige bønder

Da pladen så forsvandt igen i julen 1992, var de noget sure, men samtidigt

ret sikre på, at det igen måtte være folk fra Regensen, der stod bag.

Tilbage til julefrokosten på Carlsberg i julen 1993. Dér rejser kollegiets IC sig op og siger: „Ha, sidste år sjoflede I os til med sange og sagde, at vi var „bønder“ (hun sagde det på jysk) derfor har vi taget noget fra Jer“.

Op kom en kobberplade af en „Knud, der var Regensprovst fra nittenhundrede etellerandet til nittenhundredeeteller-andetandet“ samt egermpladen. Det viste sig nu, at disse snedige „bønder“ var listet rundt i St. Kanikkestræde efter julefrokosten 1992. De havde været inde, først på Elers - som de troede var Re-

gensen!!! - hvor de huggede Egermpladen, og uden noget bytte fra Regensen var de taget hjem igen.

Da de kom hjem, fandt de imidlertid ud af (for de var jo snedige), at de slet ikke havde fået fat i noget Regens-relikvie, men noget andet, der også var mere og større end dem selv. Derfor løb de tilbage til Regensen og stjal denne kobberplade med „Knud, Regensprovst“ på. Ingen havde nogensinde savnet den, førend vi fik den tilbage ved denne julefrokost 1993.

Se det er en sand historie.

Camilla Sløk, november 1994

Fra spiseredskab i Tyrkiet til Regensens ritualverden

Der var tider, da man som stud.mag. i dansk kun kunne lave opgaver i strengt litterære emner. Her er, i bearbejdning til brug for medlemmerne, en opgave Marthe Seiden har lavet på 4x2 om gaffen!

I et vue over et par tusinde år konfronteres vi med hele Gafkens register: Fra yderste fryd til værste pine.

Marthe Seiden har bachelor-grad i engelsk (i egen oversættelse: Spinster of Art) og læser nu dansk.

Har du nogensinde tænkt nærmere over en gaffel?

Det er et dagligdags redskab, som man selvfølgelig kan bruge til at Gafle ma-

den indenbords med og spidde gris på. Men på trods af dens almindelige forekomst er der forbløffende få talemåder, der gør brug af Gafken.

I forrige århundrede var Gafken indbegrebet af, vestlig civilisation. Selvom det slet ikke er europæerne, der har opfundet den. Den kom nemlig først til Europa for tusind år siden i en tyrkisk prinsesses bagage.

Hendes eget folk havde da spist med disse instrumenter i tre-fire hundrede år. Men i Venezia måbede man over denne ufattelige luksus, der da også vakte kirkelig forargelse da „Guds visdom har givet menneskene naturlige gaffer - fingrene.“

Gaflen kommer til Danmark

Gaflen gik dog sin stilfærdige sejrsgang op gennem Europa, selvom der blevet slået en latter op, hvor Gaflen end for første gang blev vist i brug. Således købte vor egen fremsynede Kong Christian den Fjerde sig d. 1. Marts 1621 „En Skee, en Knif og en Gaffel af Guld med Demanter af en Fransose...” og tog dem med hjem. Vistnok mere for at være med på noderne end for at gøre brug af hele sættet. Der gik i al fald 200 år, før Gaflen blev hverdagskost i Danmark.

Kong Christian Firtal havde som bekendt også en finger med i spillet da Kommunitetet i 1623 grundlagde Collegium Domus Regium. Og allerede den 11. Februar 1659 viste det sig, at de unge teologistuderende Regensiansianere havde nydt så godt af privilegiet, at de havde lært sig andet og mere end deres fadervor. De hjalp så godt til i forsvaret af Københavns under svenskernes storm på byen, at det indbragte dem til-ladelse til at bære kårde.

Det blev anset at være Regensianer. Våbentilladelsen blev dog senere ind-draget efter diverse skærmydsler Re-gensianere og adelslakajer imellem. Grunden var en basal uenighed om vig-tigheden af boglig lærdom over for åndsforladt snobberi.

Selv idag fungerer Teologisk Fægteklub i bedste velgående, suppleret af Teolo-gisk Artilleri. Og et par af de nulevende Regensianere dyrker fremdeles fægtnin-gens ædle kunst.

Pennen spidises

Med inddragelsen af sværdet blev pen-nen spidset og Regensianere som J.C.

Hostrup og Kaj Munk gik i gang med at spidde Københavns borgerskab i hvasse samfundskritiske satirer af snarere min-dre end mere studentikos karakter.

I takt med at pennen blev udskiftet med skrivemaskinen, skete der et nyt skift. Politikere som Jens Otto Krag, Mogens Glistrup og „kultur“- personligheder som Simon Spies fik pudset deres og deres damebekendtskabers støvler på Regensen. Man levede det søde liv, og det blev Gaflen, der kom til fadet.

Gamle - og Ping!

For at forstå Gaflens dominans bliver det nødvendigt at minde læseren om tra-ditionerne omkring Regensens mange foreninger. Det startede i forrige år-hundrede med, at der var mødepligt til forelæsningsne. Regensianere har al-drig kunnet komme (op) til tiden, så de ældre studerende så sig nødsaget til at sørge for at vække hinanden. Der betal-tes bøde for forsømmelser, og pengene blev brugt til sold! Fra 1832 var denne vækkerforening blevet så fasttømret, at dens medlemmer gik under navnet Gamle.

Og som bekendt blev en til mange. Da-gens gård rummer PIP, Uglen, Hof, Skræp, Conventet, og Ping. Tilia afgik desværre ved døden i foråret.

Gaflens tre muligheder

For at vende tilbage til Gaflen, opfattes den normalt som et totalt ubetydeligt stykke værktøj, så almindelig og hver-dags, at den ikke engang kan siges at have nogen symbolsk ladning. Eller no-gensinde rigtigt at have haft det. På Re-gensen opfylder den dog hele tre formål: Det er naturligvis skik og brug, at man

benytter den til at spise med til festerne. Men den tages også i brug, når en forening afsynger sin foreningssang. At slå Gaflen mod porcelænet plejer at kunne overdøve den stemmepragt, eller mangel på samme, foreningerne lægger for dagen under afsyngningen af deres foreningssang.

Og endelig er der et tredje formål med Gaflen. Den bruges til Gaflinger. Hvis et foreningsmedlem falder i miskredit hos de andre i sin forening, kan han blive Gaflet. Selve processen foregår ved et opslag i Regensens port mod Store Kannikestræde med misdæderens navn. Opslaget bliver sat fast med et passende antal Gafler.

Om at blive Gaflet

Der kan være tale om en Gafling i bedste forståelse offer og forening imellem. Men det er ofte en bitter oplevelse for den, det går ud over. Tabet af sin forening, af at være indenfor i en klike, falder mange særdeles hårdt. Der er folk, der ikke længere hilser på hinanden på grund af en Gaffel.

Det skal dog bemærkes, at udmeldelser fra foreningerne foregår på samme måde, dog Gafles foreningen af den, der forlader den. Den slags Gaflinger plejer at være et mere gemytligt foretagende, da det er den enkelte selv, der har foretaget valget. Denne handling er der også betydeligt mere ære i for den enkelte end i at blive Gaflet.

Og ære, ry og rygte er alfa og omega på Regensen.

Hvornår denne arkane skik er opstået, og hvordan en så næsten religiøs, videnskabelig brug af det uskyldigt udseende instrument er fremkommet, må stå

hen i det uvisse. Men det står til troende, at en løftet Gaffel i en Regensiansers hånd er forlenet med et særligt ildevars-lende skær.

Men Gaflen. Hvorfor lige Gaflen?

Hvorfor ikke en ske?

Og hvorfor de emotionelle tragedier der iblandt udspiller sig, når et foreningsmedlem bliver gaflet mere eller mindre uden årsag.

Gaffel, Hitler og Regensen

Jamen hvorfor ikke en Gaffel? Når selv et mindst 2000-år gammelt hedensk sol-symbol kan samle 3 nationers folk i et nyt storrigt og give startskuddet til masseudrydelse og verdenskrig, hvorfor så ikke noget så absurd som en Gaffel?

Den er spids og altid ved hånden i tilspidsede situationer [læs Regensfester og foreningsmiddage] og lige så effektiv til at starte en personlig krig mellem 2% af Regensens befolkning, som det at afbrænde en landsby er for at optrappe konflikten i det tidligere Jugoslavien.

Og godt nok synes tragedierne ikke store, og godt nok er Regensen ikke det rigtige liv. Og godt nok kan Gaffen synes et uskyldigt dagligdags instrument med et ekstra absurd formål. Men det formål kan alt for let komme til at overskygge alt andet på Regensen.

Det er ikke uden betydning, hvilke symboler vi omgiver os med, eller hvorfor.

Marthe Seiden

4x2

Ping blev dannet i foråret 1994. Skrap er ikke mere, hvad den var - hvis den har været det, for i foråret blev Skraps piger tilpas vrede på drengene til at de brød ud og dannede foreningen Ping.